

РЕШЕНИЕ

№ 606

гр. София, 03.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **13995** по описа за **2019** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма] против решение от 11.11.2019 г., постановено по НАХД № 13062/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 6 с-в. Със същото е изменено наказателно постановление № Р-10-715/23.07.2019 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] на основание чл. 647, ал. 2, във връзка с чл. 644, ал. 2, предложение второ, във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, във връзка с §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, като съдът е изменил размера на имуществената санкция, като е определил същата в размер на 2000 лв. Производството е образувано и по касационна жалба на Комисията за финансов надзор, съдържаща възражения относно решението на първоинстанционния съд по отношение на намаления размер на имуществената санкция.

Касаторът ЗД [фирма] обжалва решението като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила -

касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени и да се отмени наказателното постановление. Касаторът – Комисията за финансов надзор обжалва решението като неправилно постановено в нарушение на закона. Иска да се отмени решението и да се потвърди наказателното постановление.

Ответниците по касационната жалба изразяват становища за неоснователност на жалбите.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбите.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационните жалби са подадени в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежни страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и са допустими.

Разгледана по същество, жалбата на ЗД [фирма] е неоснователна, разгледана по същество, жалбата на Комисията за финансов надзор е основателна.

С решение от 11.11.2019 г., постановено по НАХД № 13062/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 6 с-в е изменено наказателно постановление № Р-10-715/23.07.2019 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] на основание чл. 647, ал. 2, във връзка с чл. 644, ал. 2, предложение второ, във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, във връзка с §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, като съдът е изменил размера на имуществената санкция, като е определил същата в размер на 2000 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 28.09.2018 г. пред ЗД [фирма] е предявена претенция № [ЕГН] по повод на настъпило застрахователно събитие – увреждане на лек автомобил „Фолксваген“, с рег. [рег.номер на МПС] , като завеждането на претенцията е удостоверено с № [ЕГН] на основание договор за имуществена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, обективиран в застрахователна полица № BG/02/117003014862. На датата на завеждане на претенцията - 28.09.2018 г. пред застрахователя са били представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ, като е извършен и оглед на увредения автомобил, пред застрахователя е представена банкова сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение. След 28.09.2018 г. от ползвателя на застрахователни услуги не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията съобразно чл. 106, ал. 4 от Кодекса за застраховането. С платежно нареждане от 02.04.2019 г. застрахователят се е произнесъл по претенцията като е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 347, 82 лв. по банкова сметка на В. Т. П.. Служителите от Комисията за финансов надзор са направили извода, че съгласно чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, за ЗД [фирма] е възникнало задължение да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1-3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, б. „А“ от приложение I 1, които не са застраховки по големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като определи и изплати размера на обезщетението, или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. Считано от 28.09.2018 г. за застрахователя е възникнало задължение да се произнесе по претенция № [ЕГН] по едни от

алтернативно посочените в т. 1 и т. 2 на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, начини, което задължение е следвало да бъде изпълнено в срок до 19.10.2018 г. включително.

Прието е за извършено нарушението по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, съставен е АУАН, въз основа на който е било издадено наказателно постановление. При определяне на размера на имуществената санкция било отчетено обстоятелството, че установеното нарушение било повторно по смисъла на §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателно постановление № Р-10-634/31.07.2017 г., влязло в сила на 08.05.2018 г., с което на ЗД [фирма] е била наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение. Посоченото влязло в сила решение обосновоало приложимостта на разпоредбите за повторност на извършеното нарушение с налагането на по-висок размер имуществена санкция. В наказателното постановление е обоснован и размера на наложената имуществена санкция с обстоятелството, че застрахователят се е произнесъл по заявената претенция едва след извършената проверка от Комисията за финансов надзор.

От правна страна съдът е приел, че ЗД [фирма] е извършило нарушението по чл. 108, ал. 1 от Кодекса на застраховането. Съдът е намалил размера на наложената имуществена санкция от 2500 лв. на 2000 лв. като е посочил, че съгласно чл. 644, ал. 2 от Кодекса за застраховането размера на имуществената санкция при повторно нарушение е от 2000 лв. до 40 000 лв.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Спор между страните по фактите не съществува и същите правилно са установени от първоинстанционния съд въз основа на събраните по делото доказателства. От същите се установява, че на 28.09.2018 г. пред ЗД [фирма] е предявена претенция № [ЕГН] по повод на настъпило застрахователно събитие – увреждане на лек автомобил „Фолксваген“, с рег. [рег.номер на МПС] , като завеждането на претенцията е удостоверено с № [ЕГН] на основание договор за имуществена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, обективиран в застрахователна полица № BG/02/117003014862. На датата на завеждане на претенцията - 28.09.2018 г. пред застрахователя са били представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ, като е извършен и оглед на увредения автомобил, пред застрахователя е представена банкова сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение. След 28.09.2018 г. от ползвателя на застрахователни услуги не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията съобразно чл. 106, ал. 4 от Кодекса за застраховането. С платежно нареждане от 02.04.2019 г. застрахователят се е произнесъл по претенцията като е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 347, 82 лв. по банкова сметка на В. Т. П.. Съгласно чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел едно от приложение № 1 или по т. 1-3, 8-10 и 13-18, раздел втори, б. „А“ от приложение № 1, когато не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. Несъмнено е обстоятелството, че претенцията е била по застраховка по раздел втори, б. „А“ от приложение № 1 на Кодекса за застраховането. Несъмнено е също така обстоятелството, че след 28.09.2018 г. от застрахованото лице

не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за определяне на основанието и размера на претенцията, което обуславя неприложимостта на срока по чл. 106 от Кодекса за застраховането. Безсъмнено се установява също така обстоятелството, че съобразно нормата на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането ЗД [фирма] е следвало да се произнесе по заявената претенция в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства, който срок, броен от деня, следващ 28.09.2018 г., когато са били представени всички доказателства, е изтекъл на 19.10.2018. От събраните по делото доказателства несъмнено се установява, че с платежно нареждане от 02.04.2019 г. застрахователят се е произнесъл по претенцията като е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 347, 82 лв. по банкова сметка на В. Т. П.. Застрахователното дружество [фирма] се е произнесъл по един от начините, предвидени в чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, но извън предвидения в този текст срок, поради което законосъобразно е прието за извършено нарушението по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането. Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че в наказателното постановление е посочено, че имуществената санкция се налага при условията на повторност, като в тази връзка е неоснователно оплакването, съдържащо се в касационната жалба.

Обосноваване и изрично посочване в тази насока е налице на стр. 3 от наказателното постановление, където административно наказващият орган изрично е обосновал налагането на имуществената санкция по чл. 644, ал. 2 от Кодекса за застраховането – с посочването, че при определяне на имуществената санкция е необходимо да бъде отчетено, че установените с АУАН нарушения са повторни по смисъла на §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането, тъй като са извършени в едногодишен срок от влизането в сила на наказателно постановление № Р-10-634/31.07.2017 г. (влязло в сила на 08.05.2018 г.), с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение. Това е обстоятелството, което е обусловило налагането на имуществената санкция по реда на чл. 644, ал. 2 от Кодекса за застраховането. Административно наказващият орган е мотивирал също така и определянето на имуществената санкция в определения размер. Съгласно чл. 42 от ЗАНН актът за установяване на административно нарушение трябва да съдържа собственото, бащиното и фамилното име на съставителя и длъжността му, датата на съставяне на акта, датата и мястото на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, законните разпоредби, които са нарушени, собственото, бащиното и фамилното име и възрастта на нарушителя, точния му адрес и местоработата, единен граждански номер, имената и точните адреси на свидетелите, единен граждански номер, обясненията или възраженията на нарушителя, ако е направил такива, имената и точните адреси на лицата, които са претърпели имуществени вреди от нарушението, единен граждански номер, опис на писмените материали и на издетите вещи, ако има такива, и кому са поверени за пазене. Изискването по чл. 42, т. 4 от ЗАНН е за съдържание на описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, като не съществува изискване за посочване на обстоятелството дали нарушението е било извършено повторно. Повторността на извършване на нарушението има отношение при определяне на размера на наказанието за извършеното нарушение, а не към самото нарушение.

Не съществува изискване и не може да съществува такова в АУАН да се посочва размера на наложеното административно наказание, респективно размера на

наложената имуществена санкция. Предвид обстоятелството, че повторността има отношение само и единствено по отношение на определянето на размера на наказанието, то не съществува изискване в АУАН да се посочва, че нарушението е било извършено повторно. Аргумент в посочената насока са и чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН. Неоснователно е и оплакването, съдържащо се в жалбата за неправилно прилагане на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, доколкото приложимата правна норма била тази по чл. 496 и следващите от Кодекса за застраховането. Организацията на дейността по уреждане на застрахователни претенции е регламентирана общо в раздел 7 от Кодекса за застраховането, част от която е и чл. 108. Член 108 регламентира заключението на застрахователя, като същото може да бъде в две насоки – да определи и изплати размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащането. Член 496 регламентира задълженията на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при предявена претенция. Тази регламентация, обаче по никакъв начин не отрича общата регламентация, част от която е и нормата на чл. 108 от Кодекса за застраховането, доколкото не може да се приеме, че нормата на чл. 496 във всички случаи въвежда задължение за изплащане на застрахователно обезщетение и отрича възможността на застрахователя за възможностите по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането. Всъщност, нормата на чл. 496 и следващите от кодекса за застраховането е предвидена, за да бъде в съответствие с нормата на чл. 106 и да даде гаранция на застрахованото лице, по отношение на което са поискани допълнителни доказателства, че ще бъде налице произнасяне по неговата претенция в максимално кратък срок, който е не по-дълъг от 3 месеца от предявяване на претенцията. Нормата е гаранция за лицата, предявили своята застрахователна претенция, по отношение на които лица от страна на застрахователя се били поискани допълнителни доказателства.

Съгласно чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането следва да е налице произнасяне по претенцията в срок от 15 работни дни от представянето на доказателствата, като с нормата на чл. 496 от Кодекса за застраховането се дава гаранция за застрахованото лице, че общият срок, включително и този за представяне на доказателства не може да бъде по-дълъг от срока по чл. 496 от Кодекса за застраховането, т.е. това е крайният срок, в който следва да е налице произнасянето по застрахователната претенция от застрахователя. В процесния случай не е бил даван срок за представяне на доказателства от застрахованото лице, последните доказателства са били представени от него на 28 септември 2018 г., поради което и намира приложение нормата на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, но не и нормите на чл. 496 и следващите от Кодекса за застраховането. Тази съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че наложената имуществена санкция по наказателно постановление № Р-10-634/31.07.2017 г. е за извършено нарушение по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, а не по чл. 107, ал. 1 от Кодекса за застраховането (отм.). В тази връзка не се установява от съдържанието на наказателното постановление, изводите за повторност на извършеното нарушение да са обосновани с наказателно постановление, издадено за извършено нарушение по чл. 107, ал. 1 от кодекса за застраховането (отм.). От съдържанието на наказателното постановление се обосновава несъмнения извод, че административно-наказващият орган е мотивирал и размера на наложената имуществена санкция над минималния размер от 2000 лв. В наказателното постановление е обоснован и размера на наложената имуществена санкция с обстоятелството, че застрахователят се е произнесъл по заявената

претенция едва след извършената проверка от Комисията за финансов надзор. Това обстоятелство се установява и от събраните по делото доказателства. Всъщност, в първоинстанционното съдебно решение липсват изводи защо съдът приема, че следва да намали наложената имуществена санкция и същата да се определи в минималния размер от 2000 г.

При отчитане на това обстоятелство, както и на обстоятелството на несъмнената обосновааност на наказателното постановление по отношение размера на наложената имуществена санкция, следва извода за неправилност на първоинстанционното съдебно решение, като същото следва да бъде отменено, а наказателното постановление да се потвърди.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба на Комисията за финансов надзор за основателна. Оспорваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено, като следва да бъде потвърдено наказателното постановление.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, VIII касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение от 11.11.2019 г., постановено по НАХД № 13062/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 6 с-в и вместо него **ПОСТАНОВЯВА ПОТВЪРЖДАВА** наказателно постановление № Р-10-715/23.07.2019 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] на основание чл. 647, ал. 2, във връзка с чл. 644, ал. 2, предложение второ, във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, във връзка с §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: